

[Arbejdsministeren]

Det er korrekt, som jeg også gav udtryk for dengang, at gebyrerne for elevatortilsynet er en indtægtskilde for staten. Hvis disse indtægter – for det vil jeg bestemt ikke afvise kan være tilfældet – overstiger besparelsen ved at privatisere tilsynet, så opstår der her et finansieringsproblem, og dette spørgsmål er naturligvis et centralt element i beslutningsgrundlaget. Jeg understreger dog på ny, at et sådant finansieringsproblem ikke nødvendigvis er ensbetydende med, at en privatisering ud fra en samfundsøkonomisk synsvinkel er en dårlig idé.

Konkluderende er vi altså ikke modstandere af brugerbetaling inden for Arbejdstilsynets område. Vi har brugerbetaling på en række områder, men jeg vil stærkt advare imod det, der i realiteten er tale om her, nemlig en slags arbejdsmiljøskat fordelt efter nogle ganske bestemte metoder, som vil vise sig at være overordentlig vanskelige at håndtere i praksis.

Lissa Mathiasen (S):

Socialdemokratiet er meget enig i intentionerne bag dette forslag, nemlig dels ønsket om at sikre og også meget gerne at forbedre Arbejdstilsynets virke, dels det rimelige princip om, at forureneren skal betale.

Hermed vil jeg også meget gerne klart understrege, at det for Socialdemokratiet er meget væsentligt, at vi – netop i kraft af en aktiv indsats fra Arbejdstilsynets side – ønsker at forhindre arbejdsulykker og arbejdsskader mest muligt, således at vi fremover gerne skulle se en kurve, der var for nedadgående, hvad angår arbejdsmiljøbetingede skadeserstatninger. Eller sagt måske på en lidt anden måde: Vi ser hellere indsatsen ydet i form af forebyggende arbejde end midlerne benyttet efterfølgende til udbetaling af erstatninger. Vi må jo ikke glemme, at omkostningerne for det enkelte menneske, der bliver ramt af en skade, er langt større end de blot økonomiske, nemlig de menneskeligt relaterede omkostninger.

Når vi kan gå ind for brugerbetalingen, så er det ud fra ønsket om at få virksomhederne til at ændre adfærd, at få vore virksomheder til at se den direkte sammenhæng i at sikre et godt miljø og dermed også have mulighed for at kunne spare nogle penge.

Nu har denne sag jo tidligere været behandlet her i salen, og ikke mindst hr. Jørgen Estrups ord har jeg mærket mig ganske nøje.

Jeg håber derfor, at vi i dag fra De Radikale vil opleve den åbning, der er nødvendig for at komme videre, og som blev udtalt ved den sidste førstebehandling. For hvis vi er enige om princippet om, at forureneren bør betale, og om, at man kan anvende brugerbetaling, altså hvor der er tale om en klar risikovurdering så at sætte pris på de ydelser, Arbejdstilsynet giver i forhold til den belastning af miljøet, som den pågældende virksomhed og arbejdsplads udgør, hvis De Radikale stadig mener det, så mener jeg, at vi har et godt grundlag for at komme videre med denne diskussion.

Jeg skal derfor som afslutning klart tilkendegive Socialdemokratiets fulde støtte til under udvalgsarbejdet at medvirke til at finde et positivt og godt resultat til styrkelse af miljøindsatsen på vore arbejdspladser. Og jeg håber, at i hvert fald SF – og ikke mindst De Radikale – også er parat til at gøre ligeså.

Pia Christmas-Møller (KF):

Der er tale om en genfremsættelse, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at henvise til, hvad vores ordfører sagde ved den tidligere førstebehandling forud for valget. Dog vil jeg godt knytte nogle bemærkninger til forslaget også ved denne lejlighed.

SF's forslag er jo bygget op omkring tre meget tiltalende principper. For det første: Den, der forurener, skal betale. For det andet: Brugerbetalning. Og for det tredje: Prisen, udgifterne, skal gradueres i forhold til forbruget. Det er tre meget vigtige principper for os i Det Konservative Folkeparti. Det er det, fordi det i almindelighed giver en mere effektiv udnyttelse af de samme ressourcer. Og det sikrer os også, at det reelle behov afspejles i servicetilbudet.

Desværre er forslaget meget upræcist, ikke mindst i spørgsmålet om, hvordan man forestiller sig den administrative model.

Når man læser bemærkningerne til forslaget, kommer man unægtelig også til at tænke på, om det nu er en mere effektiv udnyttelse af de eksisterende ressourcer, der er det egentlige mål for disse meget udmærkede principper, eller om ærindet er et andet. Jeg kan ikke undlade at være i tvivl om, hvad SF's egentlige ærinded er.

Jeg mener, at den administrative løsning, som skulle modsvares af forslaget, vil være utrolig bureaukratisk og vanskelig. Vi ved det